

HÜZÜN VE MUTLULUĞUN RENGİ EYLÜL

Nedense hep düşündürür beni eylülün yaşadıkları. Hüzün ve mutluluk bir arada yaşanır eylülde. Ayrılık ve kavuşma da. Sıcaktan soğuğa geçişin durağıdır sanki. Harareti uğurlarken ayaza 'hoş geldin' demeye hazırlanır hep. İkinin de ev sahipliğini yapar kısa süren misafirliklerin. Huzur, neşe ve sevinç verir ikinin ikisini beraber yaşaması. Yüreğe dokunur. İrisi kuşatır. Bedeni sarsar. Zihni düşünmeye davet eder. Buluşmanın, kavuşmanın, yenilenmenin ve dirilişin hem gündüzü hem de gecesidir. Yüreğe düşen, berrak suda gizemli akan sevdanın adıdır eylül.

Eylüle ilk merhabayı dut ağacı dedi bahçede. Elma, armut, kayısı, kiraz, vişne ve asma takip etti dallarından sarımtırak yapraklarını toprağa göndererek. Ayrılık hüznünü tadarken 'aslına dönmenin' hazzını yaşıyorlardı. Yapraklar, haber verir yeşil libasının rengini değiştirirken. Kırmızının, sarının ve kahverenginin tonlarından seçilene bürünürken. Canlılığın tahtını kurumuşluğa terk ederken. Parlaklığını yitirirken. Soluk renkle tanışırken. Yaşadığı tüm güzellikleri, kendisini üzen tüm olumsuzlukları heybesine doldurup götürürken. Kendisini sorgulayıp, var olma görevinin gereklerini yerine getirmenin mutluluğunu yaşarken. Haber verir, hatırlatma yapar eylülün dalından düşen yaprakları bir ulak gibi.

Sadece bir parçaydı bütünden. Bütünün takısı, süsü ve ziynetiydi. Tomurcuk haliyle baharı müjdeleyendi. Dikkatleri üzerine çeken göze açılan pencereydi bütünden. Envai desen ve şekilde arkadaşları vardı bulunduğu geniş aile toprağında. Hepsiyle dosttu genellikle. Kendine zarar veren bir takım böcekleri hiç sevmedi. Kavga da etmedi. Sabırla görevini eksiksiz yapmanın sorumluluğunu düşümdü hep. Kuşları severdi. Çünkü zarar veren böcekleri kendinden kurtarırlardı. Hayatı su gibi akıp gidiyordu.

Her şeyi yaşadığı evi olan dala veda edip sonsuz yolculuğa çıkarken mutluymuş. Yaşadıklarından pişman değildi. Hiç üzülmedi. Üzüntüye de kapılmadı. Yüreği serindi. Bedeni biraz yıpranmıştı ama verilen görevi ifa etmenin huzurunu yaşıyordu. Bütünün çiçeklerini korumuş, meyvelerin üzerine kapanarak gölgelik olmuş, olgunlaşmaları için dikkat etmeleri gerekenleri nasihat etmiş, yeni filizler için tohumların tohumla buluşmasını beklemiş ve daha niceleri. Kavuşma vaktinin geldiğini hissetmiş ve heyecanını dopdolu yaşamış. Renklerin dünyasındaki tonları şifa olarak sunmayı da unutmamış.

Ayrılmadan yaşamak istiyordu arkadaşlarıyla beraber renk panayırını. 'Sesleniş' metnini hazırlamıştı o gün için. Söyleyeceklerini, gece hilale hep anlatırdı kimseye duyurmadan. Bazı gecelerde, hazırladığı değişik renklerdeki elbiselerini giyerek raks çalışması yapardı hata yapmamak için o kalabalık günde. Sarı, kırmızı, kahverenginin yanında yeşil de olacaktı renk cümbüşü gününde. Kendisi sonsuzluğa adım attıktan sonra yeşilin kar kristalleriyle buluşmasını hep merak ederdi. Bütünü karla kaplıktan iğne gibi olan arkadaşının mekanında beyazın taht kurmasını. Beyaz ile yeşilin aşkını kışkandığı da olurdu. Düşünürdü. Tefekkür ederdi bu ulvi sevdayı. Diliyle değil, aklı ve kalbiyle okurdu gördüklerini. Kendisi de aşkı yaşamalıydı. Doğup batanlara değil, hiç doğmamış ve hiç batmamış olana ulaşmalıydı tüm zerreleriyle. Yanmalıydı ki kendi rengini bulmalıydı. Gerçek yaprak olmalıydı.

Kendisi de biliyordu. Bu elbise narlıydı. Dumansız bir hardı. Bu yolda imtihan durakları çoktu. Çakıl taşları her yeri tutmuştu. Dikenliydi. Meydan okuyan pıtraklarla doluydu. Aşk elbisesinin ateşli olduğunu hiç aklından çıkarmıyordu. Bedeni yakmadığını, yüreği kül ettiğini biliyordu. İstiyordu külleşmeyi. Hatta küllerin küllerinden sevdanın özüne, derinliğine kavuşacağına inanıyordu. Yanıp kül olmaktan, eriyip sır olmaktan, O'nda yitikleşmekten korkmuyordu. Özülle öz olduğunda, vuslatı yaşadığında, kendisinin de kendi baharını

yaşayacağını düşünürdü. Hallerden hallere girerdi baharda yeniden yaşayacağı diriliş hayal ettiğinde. Diriliş onun için bir ödüldü. Ödülü hep hakkıyla almak isterdi. O nedenle eylüle hayrandı yapraklardan bir yaprak.

Ona göre eylül, yeniden dirilişin ilk adımıdır. Hüzündür. Mutluluktur.

Olgunluğun ve mükemmelliğin yapı taşıdır. Anahtarıdır. Yanarak külleşip kendi rengini bulmadır. Yüreğe düşen ateşin korlaşmasıdır. Sorululuk bilincidir.

Aştır. Sevdadır eylül.

Dua eder gibi derdi ki. ' Eylülde yüreğe düşüp yanarak külleşenlere ne mutlu .'